

KERSTVERHAAL.

Naverteld door D. A. CRAMER—SCHAAP.

Lucas II 1—21.

In de stad Nazareth, in Galilea, woonde Jozef, de timmerman, met zijn vrouw Maria.

Al vroeg stond Jozef 's morgens aan zijn schaaftank en Maria zorgde voor hun kleine huishouding.

Maar op zekeren dag kwam er een groote verandering in hun leven.

Keizer Augustus liet het gebod uitvaardigen dat de geheele wereld beschreven zou worden, daartoe moest ieder gaan naar de stad waar hij geboren was.

De boden van den grooten keizer Augustus kwamen ook in het stille Nazareth. Zoo bereikte het bericht Jozef. Hij legde de hamer neer, dacht langen tijd na, en ging naar Maria.

Zij zat in het kleine kamertje gebogen over haar naaiwerk.

„Wij moeten gaan, Maria,” sprak Jozef, „naar de stad Davids, die Bethlehem genaamd wordt in Judea, om opgeschreven te worden, daar ik uit het huis en het geslacht van David ben. Dit is het gebod uitgevaardigd door Keizer Augustus, die wil dat de geheele wereld beschreven wordt, een ieder in zijn eigen stad.

Maria liet de naald rusten, dacht na, en sprak: „Wij zullen gaan, Jozef.” Nog dien zelfden dag gingen zij op weg. Jozef liep naast den ezel waarop Maria zat. Zij spraken weinig, zij hadden veel om over te denken.

Op den weg was het druk, rijke kooplieden trokken snel voort op hun hooge kameelen, waaraan belletjes klingelden.

Ruiters draafden hen voorbij, op vurige rossen, zij hadden geen tijd te verliezen, want tijd is geld, en geld verliest men niet graag.

Maar Jozef haastte zich niet! Rustig stapte de ezel, want Maria was moe, zij zat met gesloten oogen.

Het was reeds avond toen zij Bethlehem bereikten.

Op den hof van de herberg stonden de karren, paarden stampten in de stallen, en in de gelagkamer verdrong zich het volk.

In de deur stond de dikke waard.

Hij schudde het hoofd nog voor Jozef iets had gezegd.

„Geen plaats,” riep hij hem toe. Bedrukt stond Jozef voor hem, zijn muts in de hand, maar verschrikt opende Maria de oogen en keek de waard aan.

„Geen plaats!” wilde hij nog eens bits zeggen, het was immers al druk genoeg, maar in plaats daarvan maakte hij een verlegen gebaar, wees op een kleine deur achter in den donkeren hof, en sprak: „In de kleine stal ginds vind je hooi voor een leger, meer heb ik niet,” en meteen liep hij naar binnen, waar om hem geroepen werd.

In den kleinen stal was het warm en gezellig. De koe schuurde zich tegen een paal, het rook er naar hooi en tevreden spreidde Jozef een zacht bed voor Maria. De ezel kreeg een plaats naast de koe.

En dien zelfden nacht werd hun een kindje geboren, hun eerste zoontje. Maria wond hem in de doeken die zij had meegebracht, en legde hem in een kribbe, dat net een wiegje was.

In het open veld, niet ver van Bethlehem, hielden dien nacht herders de wacht over hunne kudden.

Het was een vreemde donkere nacht. Geen grasje bewoog, geen krekkel sjirpte.

De herders zaten bij hun houtvuur en spraken niet. Maar plotseling, ziet, een engel des Heeren stond bij hen in lichtende kleederen.

Toen werden de herders bevreesd, de jongste verborg het gelaat in de handen en de oudste wierp zich bevend op de knieën.

Maar de Engel zeide tot hen: „Vreest niet, want ziet, ik verkondig u groote blijdschap die al den volke wezen zal: Namelijk dat u heden geboren is, de Zaligmaker, welke is Christus, de Heer, in de stad Davids.

En dit zal u het teeken zijn: gij zult het kindeke vinden, in doeken gewonden, en liggende in de kribbe.”

En ziet, van stonden af aan was de lucht vervuld van engelen, prijzende God en zeggende:

„Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”

Toen voeren de engelen op naar den hemel, maar de herders zeiden tegen elkander: „laat ons naar Bethlehem gaan om te zien wat de Heer ons heeft verkondigd.”

De honden bleven bij de kudden, maar haastig trokken de herders voort, over het donkere veld, in de richting van Bethlehem. Zij zochten naar de stal waar het kribbe wezen zou, waarvan de engel gesproken had.

En ziet, door een venstertje van een kleine stal, scheen een zwak lichtje en door het ruitje zagen zij een man en een vrouw, en een kindje dat in de kribbe lag.

Toen traden de herders eerbiedig binnen en knielden voor het kindje neer.

Maar verwonderd keek Jozef hen aan en ook Maria lichtte het hoofd op om te zien wat die vreemde mannen wilden van haar kind.

Toen vertelden de herders wat hun dien nacht was geschied; Jozef kon het bijna niet begrijpen, maar Maria was niet verbaasd, en alles wat de herders gezegd hadden, verborg zij in haar hart.

Eindelijk gingen de herders heen, en iedereen moesten zij het vertellen, zij werden niet moede telkens weder de woorden te herhalen die de engel gezegd had, zij mochten het niet voor zich zelve alleen houden; had de Engel niet gesproken van een blijdschap welke al den volke wezen zou!

En wie het niet gelooven wilde, dien wezen zij het kleine stalletje, waar in een kribbe, in doeken gewonden het Kindje lag, welk is Christus de Heer.

Een zwarte Kerstmis.

Klinkt het niet onheilspellend? Als de menschen over een „witte Kerstmis” spreken, moet je ineens denken aan niets dan gezelligheid: Een oud kerkje, het licht straalt door de ramen naar buiten op de sneeuw, de menschen komen aanstappen door de sneeuw, de kerkklok luidt en het klinkt zoo feestelijk in de lucht, waarin het zoo stil is als het alleen maar met sneeuw zijn kan.

En nu een „zwarte Kerstmis”.

Zoo hebben de bewoners van Bekescsaba, een dorp in Roemenië, hun Kerstfeest in 1929 moeten vieren. Dicht lag het dorp onder de sneeuw, en daar kwam over een heele uitgestrektheid een zwarte laag op. Deze laag bestond uit larven van de Spaansche vlieg.

Die larven leven in den bodem en bij zacht winterweer komen ze naar boven en zijn zwart op de witte sneeuw. Men noemt die larven „Sneeuwwormen” en ze bederven wel meer de schoonheid van een sneeuwlandschap. Het is bepaald om te schrikken als je naar buiten komt, waar 't eerst zoo mooi was en zoo wit — en je ziet niets dan zwart!

NANNIE VAN WEHL